

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: H.V.T.**, nar. ..., státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika, bytem v ČR ..., *zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem*, se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha, v řízení o žalobě ze dne 12. 9. 2016 na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, podané žalobcem dne 13.4. 2016, nejpozději do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12.342 Kč, k rukám Mgr. Marka Sedláka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Předmět řízení

Žalobce podáním doručeným Krajskému soudu v Plzni dne 15. 2. 2017 a doplněným podáním doručeným tomuto soudu dne 24. 2. 2017, uplatnil žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného Ministerstva vnitra ČR ve věci řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Žalobce uváděl, že dne 12. 4.

2016 prostřednictvím svého právního zástupce odeslal podle § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád elektronické podání své žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s matkou, a to prostřednictvím datové schránky Ministerstva zahraničních věcí ČR. Podání bylo opatřeno elektronickým podpisem a současně shodné podání bylo podáno prostřednictvím veřejné datové sítě – emailem, bez elektronického podpisu. Žalobce zároveň informoval Velvyslanectví České republiky v Hanoji, které je místně příslušným zastupitelským úřadem pro podání žádosti, že toto podání bude v zákonem stanovené lhůtě 5 dnů potvrzeno osobním podáním zákonného zástupce žalobce.

Dne 13. 4. 2016 se žalobce se svým zákonným zástupcem – otcem, za doprovodu právního zástupce, osobně dostavili na Velvyslanectví v ČR v Hanoji, kde chtěli žalobcovu žádost o dlouhodobý pobyt podat osobně, avšak žádost nebyla přijata. Na toto jednání zákonný zástupce žalobce podal písemnou stížnost, se kterou podával i žádost žalobce o dlouhodobý pobyt. Stížnost i žádost byly dne 13. 4. 2016 od zákonného zástupce přijaty a řízení o žalobcově žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny bylo nejpozději tímto dnem zahájeno.

Správní řízení je žalovaným vedeno pod. čj. OAM-25306/DP-216, avšak v zákonem stanovené lhůtě 270 dnů podle § 169 odst. 1 písm. c) zák. o pobytu cizinců, nebylo dle žalobce o této žádosti rozhodnuto. Žalovaný je tak nečinný bez zákonných důvodů.

Žalobce proto 13. 1. 2017 podal ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 správního řádu, o které tímto příslušným orgánem nebylo dosud rozhodnuto.

Z důvodu nečinnosti žalovaného žalobce navrhl, aby soud vynesl rozsudek, podle kterého žalovaný je povinen vydat do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí ve věci správního řízení o žádosti žalobce o dlouhodobý pobyt, za účelem společného soužití rodiny, která byla podána dne 13. 4. 2016. Současně požádal o náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

Žalovaný k žalobě uváděl, že dne 4. 8. 2016 pod čj. 1827/2016-HANOI-II vydalo Velvyslanectví České republiky v Hanoji usnesení o odložení věci ve věci řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu, a to podle ust. § 43 správního řádu. Proti tomuto rozhodnutí lze podat řádný opravný prostředek a o rozkladu rozhoduje ministr zahraničních věcí. Žalovanému správnímu orgánu není známo, zda žalovaný tento řádný opravný prostředek podal, či zda již o této věci bylo rozhodnuto. Správní orgán v záležitosti usnesení o odložení věci odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017 čj. 4 Azs 236/2016-43, kde se mimo jiné uvádí: „Podle § 43 odst. 1 písm. a) správního řádu, řízení o žádosti (§44) není zahájeno a správní orgán věc usnesením odloží v případě, že vůči němu byl učiněn úkon, který zjevně není žádostí, nebo z něj nelze zjistit, kdo jej učinil.“ V odstavci 23 téhož rozsudku NSS uvádí, že žaloba na ochranu proti nečinnosti představuje subsidiární prostředek vůči žalobě proti rozhodnutí; posouzení zákonnosti rozhodnutí, resp. usnesení vydaného správním orgánem v rámci žaloby na ochranu proti nečinnosti je možné jen výjimečně tam, kde takový úkon nemá povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.r.s. To

však není tento případ. S poukazem na odst. 38 citovaného rozsudku je tak v kompetenci orgánu, který takové podání obdržel – tedy Zastupitelského úřadu v Hanoji – o něm dle § 43 správního řádu též rozhodnout, tedy jej odložit.

V dané věci proto nelze shledat odpovědnost žalovaného správního orgánu za řízení, které neprobíhá, protože nebylo ani zahájeno a v uváděné záležitosti se nejedná o nečinnost správního orgánu. Žalovaný proto nebyl nečinným správním orgánem, neboť řízení, jehož se žalobou namítaná nečinnost týká, nebylo vůbec zahájeno. Podaná žaloba se z těchto důvodů jeví jako bezpředmětná a žalovaný navrhl, aby jako nedůvodná byla zamítnuta.

III. Původní rozhodnutí krajského soudu a rozhodnutí NSS

O žalobě rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 28. 4. 2017 č. j. 30 A 25/2017-38 tak, že žalobu uznal důvodnou, žalovaný byl uznán nečinným, a byla mu uložena povinnost vydat rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, podané žalobcem dne 13. 4. 2016, ve lhůtě do 270 dnů od právní moci rozsudku.

Proti rozsudku podal žalobce i žalovaný kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ČR. Nejvyšší správní soud následně rozsudkem ze dne 3. 8. 2017 č. j. 2 Azs 193/2017-37 zrušil shora uvedený rozsudek krajského soudu ze dne 28. 4. 2017 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku konstatoval, že Krajský soud v Plzni správně stanovil, že o žalobcově žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny dosud nebylo žalovaným rozhodnuto, přestože je to on, kdo je zmocněný k vydání předmětného rozhodnutí, a žalovaný je tudíž nečinný. Nejvyšší správní soud však nesouhlasil se lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce 270 dnů, kterou krajský soud žalovanému k vydání rozhodnutí v původním rozsudku poskytl a která je podle názoru Nejvyššího správního soudu nepřiměřeně dlouhá. Soudem určená lhůta by totiž měla reflektovat zájem na co nejrychlejším reálně možném odstranění nečinnosti. Stanovená lhůta by tak měl být co nejkratší, ale zároveň má poskytovat prostor potřebný jednak pro urychlené vykonání těch úkonů, které je ve správním řízení nezbytné učinit před vydáním rozhodnutí, a jednak pro vydání samotného rozhodnutí. Krajskému soudu v Plzni bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu uloženo, aby v novém řízení nejprve ověřil, zda žalovaný během řízení o kasační stížnosti nevydal rozhodnutí o žádosti žalobce a pokud zjistí, že tomu tak není, je povinen opětovně stanovit přiměřenou lhůtu k vydání tohoto rozhodnutí.

IV. Opětovné posouzení věci krajským soudem

Krajský soud posoudil žalobu podle ust. § 79 a násl. s.ř.s. upravujících ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

Krajský soud v původním rozsudku vycházel ze souladných skutečností vyplývajících z podání žalobce a skutečností prezentovaných stranou žalovanou a skutečností vyplývajících z obsahu předloženého usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 4. 8. 2016 č. j. 1827/2016-Hanoj-II. o odložení věci. Z těchto skutečností soud shledal, že dne 13. 4. 2016

žalobce prostřednictvím svého právního zástupce poslal do datové schránky Ministerstva zahraničních věcí ČR žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s matkou a to formou elektronického podání s elektronickým podpisem podle § 37 odst. 4 správního řádu. Žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu se zjevně dostala do dispozice Velvyslanectví České republiky v Hanoji, což dokládá jeho usnesení ze dne 4. 8. 2016 č. j. 1827/2016-Hanoj-II., ve kterém tento správní orgán vycházel ze zjištění, že žalobce nedoručil zastupitelskému úřadu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu a současně konstatoval, že žalobce nesplnil zákonnou povinnost předepsanou pro postup podání žádosti, neboť ve smyslu § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se pro podání žádosti nezaregistroval. Citovaným usnesením Velvyslanectví České republiky v Hanoji rozhodlo tak, že řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 43 správního řádu odkládá. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplynulo, že Velvyslanectví České republiky v Hanoji shledalo, že nesplnění povinnosti předchozí registrace se žalobce zjevně snažil o zneužití práva. Žalobce dne 13. 1. 2017 požádal Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců o uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 správního řádu.

V rozsudku krajský soud rovněž uvedl, že žalobce prokazatelně požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, která se dostala do dispozice příslušného zastupitelského úřadu, což je skutečnost tvrzená žalobcem a současně skutečnost akceptovaná Velvyslanectvím České republiky v Hanoji, jak vyplývá z odůvodnění jeho usnesení z 4. 8. 2016 č. j. 1827/2016-Hanoj-II. Žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu byla podána v souladu s ust. § 169 odst. 15 zák. o pobytu cizinců. Pokud příslušný zastupitelský úřad, Velvyslanectví České republiky v Hanoji, zamýšlel ze způsobu podání žádosti dovodit procesně právní důsledky z nesplnění povinnosti plynoucí z ust. § 170 odst. 2 zák. o pobytu cizinců, podle kterého zastupitelský úřad může stanovit povinnost předem si sjednat termín podání žádosti a učinil tak formou *usnesení o odložení věci* ze dne 4.8.2016, čj. 1827/2016-Hanoj-II., pak tento postup představuje těžkou vadu řízení, která způsobuje, že tento právní akt nelze považovat za rozhodnutí zakládající žádané právní následky. Z obsahu tohoto usnesení vyplývá, že správní orgán *odložil řízení o žádosti* žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 43 správního řádu. Dle ust. § 43 odst. 1 správního řádu řízení o žádosti není zahájeno a správní orgán *věc usnesením odloží* (pozn. soudu: nikoliv řízení o žádosti) v případě, že vůči němu byl učiněn úkon, který zjevně není žádostí nebo z něj nelze zjistit, kdo jej učinil, nebo bylo-li učiněno podání, k jehož řízení není věcně příslušný žádný správní orgán. Základním předpokladem pro využití tohoto procesního institutu je požadavek, že věc lze odložit pouze v případě, kdy řízení o žádosti nebylo zahájeno. V projednávaném případě však žalobce i postoj Velvyslanectví České republiky v Hanoji, jako příslušného zastupitelského úřadu doložili, že žádost žalobce o povolení dlouhodobého pobytu došla věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Tím ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu došlo k zahájení řízení o žádosti, což samo o sobě vylučuje procesní možnost o této žádosti rozhodnout na podkladě § 43 správního řádu odložením věci. Z postupu příslušného zastupitelského úřadu dokumentovaného odůvodněním usnesením o odložení věci přitom nevyplývá, že by rozhodovacím důvodem byla nedodržaná forma podané žádosti žalobce, což by mohlo zakládat pravomoc příslušného zastupitelského úřadu rozhodnout o žádosti v procesní rovině. Rozhodnutí příslušného zastupitelského úřadu o odložení věci týkající se žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nese znaky nicotnosti a není způsobilé přinést zamýšlené právní účinky. Z tohoto důvodu o žádosti žalobce o povolení

k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny ze dne 13. 4. 2016, nebylo dosud rozhodnuto. Ve smyslu § 81 odst. 2 s.ř.s. byla proto žaloba na ochranu proti nečinnosti soudem shledána důvodnou a soud uložil rozsudkem správnímu orgánu vydat rozhodnutí.

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud shora uvedený závěr krajského soudu v Plzni podpořil, setrvává na něm krajský soud i nadále a v další části odůvodnění se bude zabývat, vázán závazným názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku 3. 8. 2017 č. j. 2 Azs 193/2017-37, pouze stanovením přiměřené lhůty pro vydání předmětného rozhodnutí o žádosti žalobce.

Poté, co byla věc Nejvyšším správním soudem vrácena krajskému soud k novému projednání, zjišťoval soud prostřednictvím dotazu na žalovaného aktuální stav věci. Soud zjistil, že žalovaný dne 19. 7. 2017 vydal ve věci žalobce pod č. j. OAM-25306-30/DP-2016 předkládací zprávu k vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Z této předkládací zprávy vyplývá, že během shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí nebyly zjištěny žádné poznatky, které by bránily vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Dále zde bylo uvedeno, že žalobce splňuje podmínky uvedené v ust. § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a rovněž podmínky uvedené v ust. § 42a odst. 6 téhož zákona. Správní orgán v této zprávě rovněž vyjmenoval jednotlivé podmínky, jejichž splnění je nutné k vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán uvedl konkrétně tyto podmínky: a) žadatel se podle § 44 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dostaví na ministerstvo ke zpracování údajů nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu, b) žadatel se ve lhůtě podle § 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dostaví za účelem převzetí průkazu o povolení k pobytu, c) před vyznačením víza k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí povolení k dlouhodobému pobytu dle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců předloží doklad o cestovním zdravotním pojištění na dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j téhož zákona a doklad o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu, d) žalobce zaplatí před převzetím průkazu o povolení k pobytu správní poplatek, e) v době do předání průkazu o povolení k dlouhodobému pobytu nevyjdou najevo nové skutečnosti, které by byly důvodem pro zamítnutí žádosti nebo zastavení řízení. V předkládací zprávě je dále navrženo, aby bylo žalobci vydáno povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 42a zákona o pobytu cizinců za účelem společného soužití rodiny na území, a to s platností dvou let. Ve sdělení ze dne 8. 9. 2017 adresovaném krajskému soudu žalovaný dále uvedl, že žalobce se aktuálně nenachází na území České republiky (pobývá ve Vietnamské socialistické republice). Žalobce na tamějším Velvyslanectví České republiky obdržel pokyny k převzetí víza pro cestu do České republiky, poučení k cestě do České republiky a k sejmutí biometrických údajů za účelem vyhotovení průkazu k pobytu na území České republiky.

S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že žalovaný před vydáním rozhodnutí provedl veškeré možné úkony, které je v tuto chvíli oprávněn učinit, a zajistil dostupné informace a podklady. Jelikož se žalobce nachází ve Vietnamské socialistické republice bylo mu žalovaným uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí povolení k dlouhodobému pobytu. Na základě tohoto víza je tak žalobce oprávněn k legálnímu vstupu na území České republiky. Účelem tohoto vstupu na území je pak splnění zbylých podmínek (podmínky uvedené v předchozím odstavci) nutných k vydání předmětného povolení k pobytu, které nelze provést tzv. „na dálku“ z Vietnamské socialistické republiky, a následné

vydání samotného rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu. Jelikož u žalobce nebyly zjištěny, jak vyplývá z předkládací zprávy ze dne 19. 7. 2017, žádné zákonné důvody pro to, aby nemohlo být povolení k pobytu žalobci uděleno, záleží tak nyní pouze na žalobci, kdy budou z jeho strany splněny zbylé podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu (např. podmínka sejmutí biometrických údajů).

Jelikož nebylo do dnešního rozhodnutí o žádosti žalobci o udělení povolení k pobytu vydáno, byl žalovaný ve smyslu ust. § 79 s.ř.s. nečinný, uložil soud žalovanému povinnost vydat v předmětné věci rozhodnutí, a to ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Lhůtu, ve které je žalovaný povinen vydat předmětné rozhodnutí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu soud stanovil tak, aby reflektovala zájem na co nejrychlejším možném odstranění nečinnosti a zároveň v takové délce, aby byl žalovanému dán dostatečný prostor k vydání samotného rozhodnutí, poté, co žalobce přijede do České republiky a dostaví se ke správnímu orgánu za účelem sejmutí biometrických údajů a splnění dalších shora uvedených podmínek. Krajský soud je toho názoru, že ve lhůtě 60 dnů je žalobce schopen přicestovat do České republiky, dostavit se ke správnímu orgánu za účelem sejmutí biometrických údajů a zaplacení správního poplatku a poté k vyzvednutí samotného průkazu k pobytu na území České republiky. Stanovená lhůta je pak přiměřená i ve vztahu k žalovanému a úkonům, které je ještě povinen provést, jelikož ten má již k dispozici všechny potřebné informace a podklady nutné pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu a není zapotřebí provádět žádné rozsáhlé dokazování či shánění podkladů pro vydání rozhodnutí. Soud se domnívá, že je v zájmu žalobce, aby bylo správní řízení co nejrychleji skončeno, tedy aby do České republiky přicestoval co nejdříve (tedy co nejdříve od počátku běhu 60-ti denní lhůty pro vydání rozhodnutí) a splnil zbývající podmínky, jejichž nesplnění brání vydání průkazu k pobytu na území České republiky. Žalovanému by tak měl být vytvořen dostatečný prostor pro vydání průkazu k pobytu, tedy pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny.

O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání při splnění podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s.ř.s.

V. Náklady řízení

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a přihlíží ke skutečnosti, že žalobce dosáhl v řízení procesního úspěchu. Žalobce dosáhl procesního úspěchu jak v řízení o žalobě, tak rovněž v řízení o kasační stížnosti, a proto soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 12.342 Kč (za řízení před krajským soudem a rovněž za řízení o kasační stížnosti před NSS). Tato náhrada je představována odměnou za právní zastoupení žalobce za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (§ 7 a § 9 odst. 4 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), tři režijní paušály po 300 Kč [příprava a převzetí zastoupení, sepis a podání žaloby, sepis a podání kasační stížnosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 advokátního tarifu]. Odměna advokáta ve výši 10.200 Kč je v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s.ř.s. navýšena o daň z přidané hodnoty základní sazby ve výši 21 %, což představuje částku 2.142 Kč. Náhrada nákladů řízení bude uhrazena k rukám zástupce žalobce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Zástupce žalobce ve vyúčtování nákladů řízení, které soudu zaslal dne 3. 10. 2017 požadoval rovněž náhradu nákladů řízení za poradu s klientem. Tvrzenou poradou s klientem (žalobcem) však žádným způsobem nespecifikoval, ani za účelem prokázání jejího konání nepředložil soudu žádný důkaz. Soud tak nemá prokázáno, že porada s klientem skutečně proběhla, a proto soud požadovanou náhradu nákladů řízení za poradou s klientem nepřiznal.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 21. září 2017

**JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu**

Za správnost: K.